բայց այժմ իկոստանդնուպաւլսէ եկին առ մեզ վերստին հրաւիրակք յուժգնայգոյն քան զառաջինսն ստիպեն զմեզ գնալ առ նոսայ։ Վասն որոյ կամ եղեւ մեզ գնալ. բայց ոչ վասն պատրիարգութեան, որպէս նոքայ կամին, այլ վասն հաչտութեան, որպէս ես կամիմ. ըստ Տեառն թէ՝ Թող զպատարագն քո ի վերայ սեղանոյն եւ երթ նախ հաչտեաց ընդ եղբաւրն։ Եւ յետ այնորիկ գալ ի յԱմիթ։ Մեր կամքն այս է որ զԱստուածածծինն կամ զՈւրբը Խաչն ի յԱմիթ առնեմք, եթէ Տէր կամեսցի եւ առաջնորդեսցէ։ Ողջ լերուք ի Տէր» (Ձեռ. Էջմիածնի թիւ 610. հրատ. Հ. Ն. Ակինեան, ՀԱ. 1933, էջ 166)։

Նոյն օրերուն (1607 Նոյ. 28ին) «ի Քաղսմի կեսարիա, ի դուռն սրբոյն Սարգսի զօրավարին» կը գրէ ուրիշ թուղթ մըն ալ «առ առեւելայն հաւատացեալսդ Քրիստոսի որ ի մայրամուղսմի յՈւրֆա», ողբալու համար իր ուսուցիչին մահը։ Եթէ Ամիթ աթոռն էր Սրապիոնի, Ուրֆան ալ ծննդավայրն էր, ուր այնքան յարգանք և սէր կը վայելէր Սրապիոն։

Գրիգոր կեսարացի ինչպէս Ամիթեցիները նոյնպէս Ուրֆացիները մխիթարել պարտականութիւն կը համարէր, և որովհետև իրեն կարելի պիտի չըլլար անձամբ այդ պարտքը կատարել, գրով կ'ընէր։

Այս գիրին մէջ ինքզինքն կը կոչէ «Աստուծոյ եւ Ցիսուսի Քրիստոսի նուաստ ծառայ